

lov og Ændring i Beskatningen af Landbrugsejendomme, og har stillet disse Krav som en Betingelse for overhovedet at indlade sig i Realitetsforhandling om Forslag til Lov om Beskæftigelse af de langvarigt arbejdsløse.

Under disse Omstændigheder maa Flertallet fralægge sig ethvert Ansvar for Lovforslagets Skæbne og helt og fuldt lægge dette paa Mindretallene, hvis Forslaget skulde blive standset i Landstinget.

Flertallet indstiller efter de resultatløse Forhandlinger Lovforslaget til *Vedtagelse* med den Ændring, som er foreslaaet af Socialministeren (se Ændringsforslag Nr. 7).

Et *Mindretal* (Elgaard, Knud Kristensen, Søren P. Larsen og Rahbek) er af den Opfattelse, at Hovedaarsagen til den omfattende og langvarige Arbejdsløshed er Regeringens ensidige og uretfærdige Erhvervspolitik, og at en virkelig effektiv Bekæmpelse af Arbejdsløsheden derfor kun kan ske ved at slaa ind paa en anden over for Erhvervslevet mere ligelig økonomisk Politik.

Saa længe Regeringen imidlertid har Magt til at fortsætte sin samfundsskadelige Politik, bliver det en af Opgaverne at søge at afværge og mildne nogle af dens værste Følger.

Ud fra dette Synspunkt har Mindretallet været villigt til at gaa ind i en Forhandling med det Formaal at skaffe Mulighed for, at en Del og helst saa mange som muligt af de Personer, som i lang Tid har gaaet uden Arbejde, kunde faa Beskæftigelse med Arbejde af den Art, som af Regeringen er bragt i Forslag, naar det kunde ske paa en rimelig og forstandig Maade. Men for at dette skal kunne ske, er der visse Hovedsynspunkter, som maa iagttages, og Mindretallet har under Forhandlingerne fremført saadanne Synspunkter og givet dem Udtryk i Ændringsforslag.

For det første har Mindretallet ment, at det var urigtigt og i Virkeligheden urimeligt, at Rigsdagen skulde stille til

fri Raadighed for Ministeren et meget stort Antal Millioner uden at have nogen som helst Indflydelse paa, til hvilke Arbejder og under hvilke Betingelser disse Penge blev anvendt, og Mindretallet har derfor stillet Ændringsforslag under Nr. 1, der bestemmer, at de ikke kan anvendes, uden at Rigsdagens Finansudvalg giver sit Samtykke dertil. Mindretallet har dog erklæret sig villigt til, hvis man i øvrigt kunde opnaa Enighed om Lovforslaget, at forhandle om en anden Form for Rigsdagens Tilslutning.

For det andet har Mindretallet ment, at Arbejder af den Karakter, som der her er Tale om, maatte betragtes ud fra det Synspunkt, at de skulde være et Middel til at forsørge de arbejdsløse paa en for dem selv og Samfundet bedre Maade, end den rene Understøttelse med Lediggang og alt, hvad dertil hører, maa siges at være. Følgen heraf er, at det Vederlag, som maa ydes den arbejdsløse, som faar Beskæftigelse i Henhold til en saadan Lov, maa sættes i Forhold til den Understøttelse, som den vedkommende eller andre arbejdsløse kunde opnaa, naar intet Arbejde gives. Ændringsforslag under Nr. 6 tager Sigte herpaa, idet det bestemmer, at de, der faar saadant Arbejde, kan tjene 20 pCt. mere ved at faa anvist Arbejde, end vedkommende fik, medens han levede af sin vedtægtsmæssige Understøttelse.

Paa dette Punkt har Regeringen og dens Partier imidlertid ikke været til at faa i Tale, idet de praktisk talt ikke har været til at formaa til at vige fra det Standpunkt, at Arbejdet skulde vederlægges med den tarifmæssige Løn. — Meningsforskellen paa det Punkt har været Hovedaarsagen til, at Mindretallet ikke har kunnet forhandle sig til Rette med Regeringspartierne om et Resultat. Mindretallet er nemlig af den bestemte Opfattelse, at Fastsættelse af Lønsatser for Arbejdsydelser efter en saadan Løn, som ligger betydeligt over, hvad der gives og kan gives for tilsvarende Arbejdsydelse i store Dele af det private Erhvervsliv, ikke vil føre til en Formindskelse af Arbejdsløsheden, men til det modsatte,